

vedblivende er Kjøbenhavns Kommune, der har denne Opgave, der andetsteds betragtes som en Statsopgave, paa sine Skuldre mod et beskædet Tilskud fra Statskassen. Det ærede Medlem for Køge (Alberti) siger nu, at der er ikke sket saadanne Forandringer i Forholdene, at de berettigede til at forøge dette Tilskud, og som Bevis herfor nævnede han, at vi se jo, hvorledes den ærede Justitsminister nøjes med 12,000 Kr., ganske det samme, som Justitsministeren fik den Gang, og ligeledes nøjes vi Rigsdagsmænd med det samme, kort sagt, at de højeste Indehavere af Regeringen ikke koste Staten mere. Men hertil maa rigtignok svares, at selv om man — i øvrigt uden Ret — indskrænkede sig til at betragte de Forandringer, som ere en Følge af forandrede Lønninger, saa vil man komme til et helt andet Resultat med Hensyn til Kjøbenhavns Politi, og det af mange Grunde og derimellem først den, at det heldigvis har været saa, at i de forløbne Aar har Udviklingen gaaet i den Retning, at Ministrene have beholdt deres Gage, medens de ringere stillede have kunnet stille større Krav, en Udvikling, vi alle maa ønske kan fortsættes. Dette er netop en af de væsentlige Grunde til, at Kjøbenhavns Politi, der den Gang kostede aarlig 345,000 Kr., nu koster 1,300,000 Kr. Der er i det hele en saa stor Forandring i disse Forhold, at jeg ikke forstaaer, at man skulde finde det stemmende med Retfærdighed og Billighed at nægte at give dette forøgede Tilskud. Hvis man, som jeg foreslog den Gang, vi forrige Gang behandlede denne Sag, vilde stille den Fordring, at det samlede Tilskud, ikke blot det, der er Tale om at give ekstra, men ogsaa det, der i Forvejen gives, altsaa, at hele Statens Tilskud udelukkende skulde anvendes til Forbedring af Betsjentes Lønning, er jeg vis paa, at den ærede Minister kunde faa Tilskuddet med denne Betingelse accepteret af Kommunalbestyrelsen. Naar Forholdet er det, kan jeg ikke forstaa, at man i dette Ting er saa absolut enig om at nægte Tilskuddet. Jeg venter selvfølgelig ikke at kunne forandre dette Tings Anskuelse endnu mindre end det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, men jeg har dog ønsket at angive, hvorfor jeg opfordrer til at stemme imod den foreslaaede Nedsættelse.

Svend Høgsbro: De Bemærkninger, den ærede Ordfører og den højtærede Minister gjorde over for mine Udtalelser, synes at tyde paa, at de noget have misforstaaet disse. Jeg henviser derfor til, hvad

jeg har sagt. At de have misforstaaet mig, slutter jeg bl. a. deraf, at begge de Herrer have lagt mig i Munden, at jeg skulde have talt om Assessorerne i Skiftekommissionen, men det er ikke Tilfældet. Jeg har hverken tænkt paa eller talt om dem med Hensyn til det private Arbejde eller med Hensyn til den meget korte Kontortid, i hvilken man kan blive ekspederet deroppe. Hvis jeg i denne Sammenhæng skulde have talt om Assessorerne, maatte jeg have nævnt en endnu kortere Kontortid. Det var kun Skifterettens Personale, altsaa de underordnede, jeg talte om, ikke Rettens Assessorer. Jeg vil kun til Slut sige, at skulde der ogsaa i det ny Kontor kun blive ekspederet i Tiden fra 1—4, vilde den Bistand, der derved ydes Smaafolk, blive temmelig tarvelig.

Alberti: Jeg tror ikke, den højtærede Minister har ganske Ret i sin Opfattelse af de Udtalelser, jeg under denne Forhandling har fremdraget som faldne fra Ordføreren i 1862—1863. Det er i ethvert Tilfælde sikkert, at den højtærede Ministers Forgænger i Embedet paa den Tid har brugt saa bestemte Udtalelser, at det var ganske givet, at man den Gang fra Regeringens Side betragtede det som en endelig Afgørelse, en endelig Afgørelse mellem Staten og Kommunen. Selve Udtrykkene i Loven af 1863 vise ogsaa, at det, der er Tale om, ikke er noget, der i Tidens Løb skulde underkastes en Revision, men noget, der skulde være fast, aarlig tilbagevendende. Det kan være meget rigtigt, som den højtærede Minister siger, at Kjøbenhavns Kommune, da den aarlige Erstatningssum blev fastsat, fik adskilligt mere end de Udgifter dækkede, som Staten paa den Tid paaførte Kommunen for Politianliggender. Det er vist meget rigtigt, og det gik man ogsaa ud fra den Gang. Det gik den Gang, som det vistnok er gaaet hver Gang, Kjøbenhavns Kommune og Staten have afsluttet en Overenskomst, at Kommunen først har faaet, hvad der tilkom den, og saa desuden et Ekstratillæg. Nu er den ikke fornøjet med dette Ekstratillæg, men vil gerne have noget mere. Jeg tror, at hvis man overhovedet skulde ind paa dette Spørgsmaal, var der to Veje, man kunde gaa. Den ene var den at undersøge saa vidt gørligt — fuldt ud vilde det ikke være muligt, da man allerede i 1862 ikke var ganske paa det rene med, hvorledes Forholdet stillede sig — hvilke Udgifter der var indbefattet under denne Sum af 38,000 Rdl.,